

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 48Ek/2211/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122409220
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martina Rusnáková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122409220.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 35 807 598, zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava-Karlova Ves, IČO: 42 185 190, proti povinnému: A. D., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt Z.šsingova XXXX/XX, XXX XX D.-I. K., o vymoženie 1 553 Eur s príslušenstvom, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/2211/2022 zo dňa 03. 10. 2022, takto

rozhodol:

I Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/2211/2022 zo dňa 03. 10. 2022 z r u š u j e a vec v r a c i a vyššiemu súdному úradníkovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Návrhom zo dňa 23. 08. 2022 sa oprávnený domáhal od povinného zaplataenia 1 553 Eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozsudok vydaného Stálym rozhodcovským súdom dňa 06. 04. 2011 pod sp. zn. SR XXXXX/XX, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 29. 04. 2011.

2. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/2211/2022 zo dňa 03. 10. 2022 vyšší súdny úradník návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. f) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol, keď dospel k záveru, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. V odôvodnení uznesenia vyšší súdny úradník v podstate uviedol, že zákonné ustanovenie § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, exekučnému súdu ukladá pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad exekučného titulu s týmto zákonom. Súladom exekučného titulu so zákonom, treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj jeho materiálnu vykonateľnosť. Súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, je vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, t.j. či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa osobitných predpisov a či rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, návrh na vykonanie exekúcie zamietne. Za týmto účelom súd preskúmal oprávneným predložené Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej v texte len ako „VPPÚ“) a v nich zahrnutú rozhodcovskú doložku v bode 18., kde je uvedené, že cit: „Rozhodcovská doložka: Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred: a) Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: SA, vložka č.

3530/B (ďalej len „rozhodcovský súd“), ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.“. Exekučný súd po preskúmaní uvedenej rozhodcovskej doložky, ktorá je zahrnutá do bodu 18 VPPÚ, ktoré sú obsiahnuté na samostatnej listine nezávisle od spotrebiteľskej zmluvy - Zmluvy o úvere zo dňa 02. 03. 2009 uviedol, že dojednanie takejto rozhodcovskej doložky predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Argumentácia exekučného súdu je postavená na skutočnosti, že spotrebiteľ sa de facto, v komparácii s dodávateľom, ktorý koná v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti, dostáva do znevýhodneného postavenia, a to najmä v aspekte tzv. vyjednávacej sily, t. j. v danom prípade vo výbere rozhodcovského súdu, resp. rozhodcu, pričom nerovnomerné postavenie spotrebiteľa je vyjadrené aj v rovine informovanosti, kedy spotrebiteľ vo svojej pozícii nemá v zásade daný priestor na oboznámenie sa s pravidlami rozhodcovského konania. Vzhľadom na uvedené sa spotrebiteľ dostáva na základe vopred naformulovaných podmienok do znevýhodneného postavenia, bez akejkoľvek možnosti ovplyvniť dané okolnosti. Súd konštatuje, že v posudzovanej veci povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky, pričom povinný v postavení spotrebiteľa mal možnosť buď predmetnú zmluvu adhéznej povahy prijať v celom rozsahu alebo ju odmietnuť. Okrem iného vyšší súdny úradník podotkol, že na platnú existenciu rozhodcovskej zmluvy (doložky) je potrebné nevyhnutne splniť aj podmienku písomnej formy jej uzavretia. Písomná forma uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy (doložky) nie je v danom prípade splnená. Vyhlásenie povinného obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve, že súhlasí s VPPÚ a zaväzuje sa ich dodržiavať, nie je dodržaním písomnej formy tak, ako ho predpokladá ustanovenie § 4 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami (chýba podpis dlžníka aj veriteľa), ale len v bode 18. VPPÚ, pričom v takejto forme absentuje písomná forma uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy (doložky), ktorá podľa zákona o rozhodcovskom konaní vyžaduje dokument podpísaný zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch. V danom prípade takúto písomnú formu uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy (doložky) oprávnený nepreukázal, resp. nepredložil Všeobecné obchodné podmienky podpísané oboma zmluvnými stranami. Vzhľadom na vyššie uvedené, najmä s ohľadom na skutočnosť, že právomoc rozhodcovského súdu bola určená na základe neplatného právneho úkonu, keď nebola dodržaná písomná forma rozhodcovskej doložky a zároveň vo svojej podstate vykazuje znaky rigidity s ktorou sa spája značne nepriaznivé postavenie spotrebiteľa, dospel súd k záveru, že neplatne založená právomoc rozhodcovského súdu vytvára rozpor so zákonom, a preto návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol a oprávnenému náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie podal oprávnený včas sťažnosť a žiadal, aby Okresný súd Banská Bystrica napadnuté uznesenie zrušil. Sťažnosť odôvodnil tým, že súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Oprávnený posudzovanie povinného ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Ďalej uviedol, že cit: „Oprávnený v postavení veriteľa uzavrel s Povinným v postavení dlžníka dňa 02. 03. 2009 zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel (ďalej len „zmluva o úvere“). V zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) (časová verzia predpisu účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere): „ Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom Dezider D. ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného identifikačným číslom XXXXXXXX pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Ako už bolo uvedené vyššie, podľa Zákona o spotrebiteľských

úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinného, že ide o úver poskytnutý na výkon povolania. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Povinný ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či povinný (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Argumentácia oprávneného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotřebitele v soukromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Vyššie uvedenú argumentáciu oprávneného potvrdil prostredníctvom svojho rozhodnutia aj Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.03.2017, sp. zn. XX P./XXX/XXXX-XX, v ktorom konštatoval, že exekučný súd je v spotrebiteľských veciach v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení prijatom novelou zákona č. 438/2015 Z.z. síce povinný podrobiť exekučný titul, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, prieskumu jeho súladu so zákonom z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, obmedzenia alebo neprípustnosti použitia zmenky, alebo rozporu s dobrými mravmi alebo so zákonom, avšak pri tomto prieskume musí akceptovať limity vyplývajúce z právnej úpravy danej osobitnými právnymi predpismi, ktorými je potrebné rozumieť Zákon o spotrebiteľských úveroch, vymedzujúce pojem spotrebiteľského úveru a s týmto úverom spojené obmedzenia použiteľnosti zmenky. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou oprávneného a napriek tomu posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, oprávnený si dovoľuje predložiť nasledovné stanovisko. Oprávnený uzavrel s Povinným zmluvu o úvere ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“). Priamo na prednej strane zmluvy o úvere sa uvádza nasledovné: „Dlžník vyhlasuje, že súhlasí so Všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane týchto všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ Tak ako vyplýva z vyššie uvedeného znenia zmluvy o úvere, VPPÚ sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho prevedenia, t. j. zmluva o úvere a VPPÚ sú vyhotovené na spojenom hárku papiera, resp. obojstranne. Vzhľadom na túto skutočnosť je nepochybné, že dlžník podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavuje svoju vôľu byť viazaný aj VPPÚ. Z uvedeného vyplýva, že uzavretie zmluvy o úvere samostatne bez toho, aby prejav vôle zahŕňal aj vôľu byť viazaný VPPÚ neprichádza do úvahy. Oprávnený si predložením zmluvy o úvere, ako aj VPPÚ splnil na jednej strane svoju informačnú povinnosť vo vzťahu k dlžníkovi a na strane druhej bola splnená podmienka písomnej formy zmluvy o úvere. Rozhodcovská doložka bola dojednaná v bode 18. VPPÚ a je písaná prehľadne, čitateľným písmom, pričom z nej už na prvý pohľad vyplýva alternatívna možnosť riešenia sporov medzi klientom a veriteľom pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom. Pokiaľ by súd nevyhovел argumentácii oprávneného, znamenalo by to pre neho znemožnenie využitia rozhodcovského konania, pričom zo zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákoník (ďalej len „Občiansky zákoník“) v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ani ho obmedziť. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch navyše vyplýva jednoznačne aj z odporúčania komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Podľa názoru Oprávneného rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, ktorá v neprospech spotrebiteľa

spôsobuje značnú nerovnováhu a v ich právach a povinnostiach. Uvedené potvrdzuje i fakt, že sa od klienta nevyžaduje aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Oprávnený si dovoľuje uviesť, že časová verzia predpisu účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere) nijakým spôsobom neobmedzovala použitie rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská doložka, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Povinný má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyš treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či rozhodcovská doložka v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje dlžníkovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Je navyš logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t.j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská doložka. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Takýto záverom nie je navyš vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 2. marca 2011, sp. zn. 12 Cmo 13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL. v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodíť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o.i. aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 19Co 481/2010 publikovaného na www.profipravo.cz. Rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29. júna 2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 bolo popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre čitateľným písmom a spotrebiteľ dobre vedel, že text, ktorý podpisuje, obsahuje rozhodcovskú doložku, ako aj to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore potvrdil Najvyšší súd ČR aj svojím uznesením zo dňa 28. apríla 2010, sp. zn. 23 Cdo 4895/2010. Uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. marca 2009, sp. zn. 32 Cdo 1590/2008 s právnou vetou: v prípade spotrebiteľskej zmluvy nie je dojednanie rozhodcovskej doložky vylúčené bolo publikované pod číslom C 7386 v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, ako aj v systéme www.beck-online.cz. Oprávnený má z uvedeného dôvodu preukázateľne za to, že predmetná rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a z toho dôvodu nemožno mať žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Na základe uvedeného má za to, že rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa a ani od neho nevyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Povinný si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere ako aj VPPÚ. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má Oprávnený za to, že Rozhodcovskou doložkou bola platne založená právomoc Rozhodcovského súdu, a preto aj rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom rozhodcovského konania má povahu Exekučného titulu (nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť).“.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužívajú.

6. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení, v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

9. V dôsledku podanej sťažnosti zo strany oprávneného súd prvej inštancie vec prejednal v medziach daných ustanoveniami §§ 239 a nasl. CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného je dôvodná, a preto napadnuté uznesenie zrušil.

10. Po preskúmaní obsahu exekučného spisu a napadnutého uznesenia sťažnostný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka je nepreskúmateľné. Z napadnutého uznesenia nevyplývajú žiadne ďalšie právne úvahy vyššieho súdneho úradníka o tom, prečo právny vzťah, ktorý vznikol medzi oprávneným a povinným na základe zmluvy o úvere č. 1440928 zo dňa 02. 03. 2009, posúdil ako vzťah spotrebiteľa a dodávateľa, keď vyšší súdny úradník bez ďalšieho len uviedol, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 02.03.2009 je spotrebiteľskou zmluvou. Povinný bol pritom v zmluve o úvere č. 1440928 zo dňa 02. 03. 2009 označený aj ako fyzická osoba - podnikateľ, keď súčasne okrem označenia menom, priezviskom, rodným číslom a trvalým pobytom bol označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m a číslom živnostenského oprávnenia a zároveň, z obsahu zmluvy vyplýva, že úver bol povinnému poskytnutý na účely „podnikania,“ pričom uvedený účel bol zvolený zo štyroch možností. Sťažnostný súd navyše lustráciou v živnostenskom registri zistil, že povinný mal v čase uzatvárania zmluvného vzťahu oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené tak sťažnostný súd musí konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, keď vyšší súdny úradník sa nezaoberal so všetkými vo veci relevantnými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie o návrhu na vykonanie exekúcie.

11. Zároveň, na podklade dosiaľ vykonaného dokazovania (vychádzajú z dokumentov nachádzajúcich sa v súdnom spise v čase rozhodovania o sťažnosti) sťažnostný súd musí konštatovať aj nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových (procesných) zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových (procesných) záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade vyšší súdny úradník vec na základe skutkového stavu, ktorý vyplýva z obsahu spisu nesprávne právne posúdil. Vychádzajúc z obsahu predložených listinných dôkazov totiž sťažnostný súd musí konštatovať záver, že Zmluvu o úvere zo dňa 02. 03. 2009 nemožno považovať za zmluvu spotrebiteľskú z dôvodu, že zmluvný vzťah bol uzatvorený medzi podnikateľmi, a teda sa riadil ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné uzavrieť, že zmluvný vzťah, ako aj náväzný rozhodcovský konanie nemá spotrebiteľský charakter, ale obchodno-právny. V dôsledku uvedeného tak v danom prípade nie je možné aplikovať právne normy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa. O spotrebiteľský vzťah sa totižto jedná, ak je zmluva uzatvorená medzi dodávateľom so spotrebiteľom, pričom spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Rovnako je nutné uviesť, že po uzatvorení zmluvy nemôžu subjekty meniť jednostranne charakter zmluvného vzťahu a v prípade, že peňažné prostriedky boli zo strany povinného použité na iný účel ako boli poskytnuté, táto skutočnosť tiež nezakladá dôvod na zmenu právneho vzťahu z obchodno-právneho na spotrebiteľský.

12. Práve v nadväznosti na nespotebitel'ský charakter rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 01805/11 zo dňa 06. 04. 2011 vydaného Stálym rozhodcovským súdom, ktorý je exekučným titulom, sťažnostný súd dopĺňa, že je dlhodobo judikované, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu (rozhodcu) na vydanie rozhodcovského rozsudku v nespotebitel'skej veci, čo potvrdzujú najmä posledné rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, napr. sp. zn. II. ÚS 300/2018, sp. zn. II. ÚS 395/2019, sp. zn. IV. ÚS 22/2020, sp. zn. I. ÚS 265/2020, sp. zn. IV. ÚS 282/2020, sp. zn. II. ÚS 298/2020, nález ÚS SR IV. ÚS 139/2021 - 81 z 13. júla 2021, či nález ÚS SR II. ÚS 43/2022 z 24. mája 2022.

13. V nadväznosti na vyššie uvedené tak súdu prvej inštancie neostávalo iné než sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka podľa § 250 ods. 2 CSP zrušiť a vec mu vrátiť v celom rozsahu na ďalšie konanie. Úlohou vyššieho súdneho úradníka v ďalšom priebehu konania tak bude opätovne preskúmať návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy za účelom zistenia zákonných predpokladov na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom pri opätovnom rozhodovaní je vyšší súdny úradník viazaný vyššie uvedenými právnymi závermi sťažnostného súdu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).